

Omul simplu

A fost odată ca niciodată un om. Și era simplu ca o schiță. Capul îi era ca un cerc desenat de-o mână nesigură, iar membrele ca niște bețe trasate neglijent. Și-și plimba simplitatea prin lume, fără să fie măcar conștient că lucrurile care nu erau el erau de fapt mai complicate.

Viețile oamenilor, ca să vă spun și-un aforism, sunt ca artele plastice. Am cunoscut domnișoare ce semănau cu niște acuarele, bătrâni cu oasele moi și înnegrite ca o mină 6B, persoane importante ca o gravură, am cunoscut monștri, măști mortuare, schelete metalice, uriași cu picioare de lut, ființe de plastilină. Am cunoscut vreo două capodopere. Unii oameni sunt ca icoanele pe sticlă, ascunzându-și transparența după niște culori țipătoare și complementare, alții ca picturile-n ulei, încercând să-și acopere asprimea cu mormane de pastă, sunt oameni ca niște statui de bronz, strălucind și scârțâind, studiindu-și pozele-mpietrite și neștiind că-s goi pe dinăuntru, că și-au pierdut viața o dată cu ceara din mulaj. Eu însumi sunt un crochiu de om.

Dar să ne lăsam în treburile noastre pe noi ăștia mai complicați și să ne-ntoarcem la omul ca o schiță stângace. Ca orice schiță, omul trăia în două dimensiuni: înăuntru, când își îndestula stomacul alungit și lipit de șira spinării, și afară, când mergea la serviciu ca să aibă cu ce să-și îngroașe liniile. Viața lui era lipsită de-nflorituri și umbre, n-avea copaci și păsărele, norișori, fire de iarbă, sau un sfert de soare în colțul paginii. Privindu-l, te gândeai c-a fost desenat într-o doară, într-un moment în care creatorul său se plictisea la o conferință. Și-ai fi rămas așa multă vreme, privindu-l și gândindu-te și lăsându-te încercat de sentimente.

E mare lucru să poți ocaziona gânduri și sentimente atunci când tu însuți nu le ai. V-o zic în cunoștință de cauză. *Poc*, răsar semnele de-ntrebare în mintea privitorilor, *pic*, picura duioșiiile nemărturisite sau disprețul pentru care nu găsesc acum un calificativ. Oamenii se tem de simplitate. Viața lor se reduce la o singură căutare, de a umple goluri. Să-și umple burta, să facă amor, să umple niște nume cu noroi, să-și umple sufletele de fericire, să-și golească mintea de curiozități și s-o umple cu satisfacții. Io-n viață vreau să mă umplu de-ngâmfare. Vreau să dau pe-afară. Să-mi umplu contururile. Să umplu. Iată dova-

da. Vorbeam despre un om simplu ca o schiță și-am umplut textul ăsta de lucruri complicate. Înot cu greu prin preaplinul de jenă, un noroi vâscos, o mlaștină, vreau să ies, să-mi umplu plămâni cu aer și privirile cu spațiul alb al unui paragraf nescris, mintea cu gânduri despre Danaide.

Oricât de simplă ar fi fost schița noastră, era totuși un om. Cred că avea și ochi, și gură, și urechi, și poate și alte alea. Și într-o zi a avut și gânduri, ca o pată mică de cafea. Gânduri simple, despre umplere și golire, însă erau ale lui. Propoziții pe care și le spunea singur în cap, planuri, apologii, dorințe. Gândurile unui om, ceva mai simplu decât alții, printre oameni. Printr-o întâmplare miraculoasă, printr-o mișcare neatentă a unei mâini care ținuse strâmb o cană de cafea, schița a-nceput să-și vorbească singură-n cap. Și, când făcea treaba asta, auzea un ecou. Un ecou ca-ntr-o cameră pe care-ai golit-o pentru zugrăvit, un ecou cu miros înțepător, cu urme pe parchet.

Capetele oamenilor sunt ca niște odăi. Unele-s ticsite cu cărți, altele dau pe-afară de obiecte inutile, unele-s ordonate, altele amestecă stiluri incompatibile de mobilier, din nepricepere sau nevoie. Sunt capete ca niște saloane, ca niște chilii, ca niște altare. Capete de bătrâne nebune care-adună toate gunoaiile pe care le găsesc, capete de esteți minimaliști, capete, miliarde de capete umplute cu agoniseli de-o viață, depozite dezolante, idei îngrămadite printre care ți-e imposibil să te miști. Capete pe care le ținem strâns, de care ne-agățăm cu dinții, capetele de lângă sicriile noastre, cu care-și vor umple burțile îndurerării privighetori. Capete comode și bine utilizate, cu telecomandă, cu sofaua moale a scuzelor, cu covoare de principii în care să-ți afunzi picioarele până la glezne și sub care s-ascunzi mizeria actelor. Capete insalubre, cu pereți umezi și igrasioși. Capete pline de alții, ca niște amfiteatre mohorâte, capete...

- Taci aci aci aci...

mijomir mecu

Notă explicativă

De-a lungul epocilor, s-a avansat ipoteza că textul ăsta este despre mine. N-am încercat niciodată s-o infirm, fie pentru că mi s-a părut a fi suficient de absurdă încât să nu merite o replică, fie pentru că mi-a părut verosimilă.